

Wõta ja loe!

Riigiraamatukogu.

№ 6. — VI. aastakäik.

36.

Õhkamisjild.

Weneesjas on jild, mida nimetatakse õhkamisjillaks. See viib üle kanaali losjift wanglasse ja seda mööda wiidi surmamõistefuid, kes üle jilla astudes wiimast korda wõisid jilla atnast näha ilusat Weneesjiaf ja elu wäljaspool müüre, et siis wastu minna sur-

male. Teadagi olid need sammud üle jilla väga rasted, nagu surmaminejail kunagi, ja wägisi fõusis südamest ja suust walus õhkamine, wast pijarate weeredes üle palgede. Sellest see nimigi — Õhkamisjild.

Kord igauks meist peab astuma teed — läbi surma igawifu poolele. Wiimane jumalagajäff maailmaga, mis oli, wõib olla, nii järaw ja paljupakkur, kuid nüüd peab maha jääma ja meid lohudada ei saa surmaöös. Wiimased sõnad öeldakse omakseile, kes seisawad me ümber, kes samuti wõimefud meid aitama. Kuid kõige rassem on see, et peab astuma igawese püha Jumala ette, keda pole

austatud elus, pole elanud female ega teeninud teda, vaid oma patuse eluga jalge alla tallanud ta armu ja hädust. Kas pole see raske!? Seal waitivad naer ja ülemeelikus. Wärioseb süda hirmust. Kui elawalt wäljendab seda laulit:

Kui õhtu on ja mälestusis ilmub
 Noid pilte kaugemaid ja kirjumaid —
 Nii mõnigi siis ahastades nõrkeb,
 Kui näeb nüüd oma hirmsaid patuteid.
 Ei aita seal siis kogu maailmgi —
 On tühipaljad kõit ta loorberid.
 Ei iseennast usu salgajadki,
 Ei naerda jaa siin enam pilkajadki;
 Ka hirmuwalitseja waitib siis
 Kui õhtu on.

(Waim. Kodumaa laulik nr. 15)

Kuidas on hoopis feissugune uskliku inimese läbimine? Jurmast. Kui sellejinase maailma waligus hakkab kustuma näeb usujilm igawiku walguses taewast kodumaad. Rist on saanud sillaks üle surmafuristik. Rist ja Kristuse weri on katnud süüd. Südamefunnistus ei mõista hukka. Issand on andestanud. Ta armu käed, mis elus truult kannud, wiivad oma lapsi hellalt läbi surmaõõst.

Seft Kristus on mu elu ja surm on mu kasu — ütleb apostel Paulus. Õhtamised on muuunud seal ülistuslauluks.

P. S.

Väga õnnis on see, kelle üleastumine on andeks antud, kelle patt on kinni kaetud.

Väga õnnis on inimene, kellele Jehoova ülekohut ei arva süüks, ja kelle vaimu sees ei ole kavalust,

T. Laul 32 : 1—2.

Kas redis wõi peedikristlased.

Asjatundjad jutustawad, et Nõukogude Wenemaal nimetatakse jarnaseid parteiliikmeid, kes pole läbi imbunud walitsewast kommunistlikust ühiskonna mõttewiisist ja sellega ka mitte väga usaldatavad — „rediskommunistideks“. See nimetus on wägagi iseloomustaw. Redis on ainult punase koorega, siju aga walge.

Seesuguseid kahewärwilisi leiame sageli ka waimulikul alal. Need on inimesed, kelle olemust ja elu päästmine ja tõeline Kristuse õpetus pole muuunud, see pole funginud uuendawalt jüdameni, vaid ust on jäänud ainult wäliswormiks. Kirikus on nad wagad, kuid igapäises elus figedad ja sapised. Pühapäewal pühimused, esmaspäewal päris maailm. Waimulikus ringis on nad jumalakarsslikud, maailma hulgas maailmameelsed. Sellaseid wõime põh-

jendatult nimefada „rediskristlasteks“. Kas Jobib see nimefus mõnele nende ridade lugejale?

Suurwiljade hulgas on aga nagu teame üts, mis on läbi ja läbi punane — see on peef. Mis juunas iial lõikad, wõi kui sügawale pistad noaga, näed iffa igal pool samasuguse punase wärwi.

Kas mitte meist, piltslikult kõneledes, ei peaks saama kõsiiseid peedijarnaseid kristlasi, kelle kogu olemus jüdamejoppideni ja hinge põhjani oleks puhastawa lepituswere, risti wõiduwäe ja Sumala hõõguwa armastuse punaseft wärwift läbi imbunud. Meie kristlikus tahab jääda nii kergesti pinnaliseks kombeteenistuseks, millega ehime endid koosolekuteks ja pühade puhul.

Awagem oma siseelu kõik jopid Sumala armule, mis wõib pühitseda, süüdata ja täita nii, et meist saaks waimulikke peedile jarnaseid kristlasi! Olgu kogu me elu Kristuse waimust täidetud!

Ragnar Breitholz.

Abistaw käsi.

Pompei wäljakaewamistel leiti midagi fähelepanuwäärset. Ahe jalutu poiji ümber on põimunud kalliskiwidega ehitud ilus naiše käsi. Seda sündmust wõib umbes mõista, kui kujutada ette tulijest linna walguwast laawajõest sünnitatud paanikat, kus rahwahulgad oma elu päästmiseks kõigest hingest jooksewad, kuid teiste hulgas on see wigane poijs, kes ta tahaks pääseda, kuid jooksta ta ei jaksa. Seal leidus keegi kaastundlik proua, kes oma käe sirufas, et seda armetut last päästa. Kuid surm saawutas neid mõlemaid.

Kaks aastatuhandet on möödunud. Midagi muud pole sellest õilsast prouast järele jäänud, kui käsi, mis oli wäljajirutatud päästmiseks, kuid ta ei wõinud aidata.

Ristipuul Kolgatal näeme feist surmaminejat, kes oma käe on wäljajirutanud, et huffuwaid päästa pattudest. Seal on ta kõrwal rööwel, kelle hingel lasuwad pafukoormad, mis kisuwad teda hukatuse leekidesse. Kuid Lunastaja armukäsi haarab fast, päästab ja aitab paradiisi. See on käsi, mis naeltest läbi löödud jai, kuid käsi, mis ainult ei taha, waid ta jaksab aidata meid, kui tuleme ta juure oma hädaga. Igawestest surmest tahab ta meid kõiki päästa.

Saulud.

1

Wiihil: Mis oled sina armas Jeesus teinud. P. 48.

Sehoowa Sumal, nüüd on meie mõte Palwele fulla sinu pale ette, Tee taewa luugid meie üle lahki: Kuule meid, Issand!

Ole sel tunnil ise meie keskel, Anna, mis puudub, oma nõraill lastel, 'Aut waimu jõudu wäsiind tallekestel'; Kuule meid, Issand!

Sehoowa räägi, meie tah'ne kuulda Ja alanduses õppida su sõna, Aita meid sellest õigest aru saada; Kuule meid, Issand!

2.

Wiisil : Wiistle hästi, kui sind Jumal. P. 65.

Laialt wäljad walgendawad, Lõikuse aeg on juba käes, Tuuled, formid ähwardawad Rahju teha wale wäes.

R o o r : Isсанд, Jaada ise wälja Oma fruid Julajed, Kes ju riigis wara, hilja, Kandwad kokku wiikusiid.

Walmis wili pudeb põldu, Läki fööle, lõikajad, Et Jaaks kallist Jaaki Jalwe, Kufake fööfegijad!

Pea õhtu jõuab kätte, Siis on aega puhata, Tehkem, mis meil' antud ette, Püha Waim meid juhata!

3.

Oh wõta mind, mu Jumal, Kæe kõrwale, Et læeks mul jõuetu-mal Tee taewasse! Ei juuda ükji astu', Ei sammugi; Seft jirufa fæed wastu Mull' alafi!

Su armu jülle ase Mull' juhata, Seal rõõmus, waewas lase Hing puhata! Su jalge ette heita 'Laj' oma last, Kõik mured ju peal' heita Nii usfawast.

Kui ma ei saa küll aru, Su armu fööft; Sa wiid mind läbi maru Ja jurma-ööft; Seft wõta mind, mu Jumal, Kæe kõrwale, Et læeks mul jõuetumal Tee taewasse!

T. R. 17.

4.

Ara mine minust mööda, Armas Jeesuke! Wõta minu palwet fuulda! Nüüd ja alafi!

R o o r : Jeesus, Jeesus, Sind nüüd palun ma, Siis kui feistel' armu annad, Anna mulle ka!

Südamest nüüd palun wäga Armu sinu käest, Paranda mu hinge wiga! Päästa pafu wæest!

Üksnes sinu juure fulen, Armu offima, Kõlwafu ja nõder olen, Ufma õpeta.

Kõige kallim hinge wara Oled jina mull' Sinust ma ei lahku ära, Südanf annan sull'.

(T. R. 13.)

Wastutaw toimetaja ja wäljaandja Peeter Sink. „Wõta ja Ioe“ hind à 2 senti; 10 tükki — 15 senti. Ilmub 1 × kuus. Mafsab aastas 30 f., 1/2 a. 20 f., wälismaale 60 f. aastas. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktatnisiõni heaks, tellimisi ja faastõid faata toimetaja aadressil — Pääfese 5—7, Tallinn. Tel. 446—22, raha faata poõti jookõwale arwele ur. 353.

Ilmub 24. mail 1937.